

Arrest

nr. 300 313 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat J. HARDY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp Puerto Rico, departement Caqueta (Colombia) op (...) 1984. Daar bracht u ook het grootste deel van uw leven door, tot ongeveer zes maanden voor uw vertrek uit Colombia. Dat half jaar bracht u door in de hoofdstad Bogota. Nadat u het middelbaar had afgerond, werkte u enige tijd als kassierster en vervolgens begon u samen met uw zus (...) een groentewinkel uit te baten. Uw halfzus (...) is getrouwd met Y. (...).

In 2015 kwam Y(...) op bij de verkiezingen voor de Partido de la U, en raakte verkozen als gemeenteraadslid. De nieuwe burgemeester van Puerto Rico genoot politieke steun van de FARC. Y(...) verzeilde zo in de oppositie. Hij werkte daarvoor samen met uw oom, F(...) C(...), die 'personero' (ombudsman of afgevaardigde) was binnen de gemeente. F(...) bracht onregelmatigheden bij de publieke aanbestedingen aan het licht, en Y(...) bracht dat ter sprake in de gemeenteraad. Er werd klacht ingediend wegens corruptie en de aanbesteding is stilgelegd. Op 24 december 2017 werd F(...) C(...) doodgeschoten voor zijn woning. Het gerechtelijk onderzoek wees in de richting van de entourage van de burgemeester van Puerto Rico. R(...), een broer van F(...) en dus een andere oom van u, volgt het onderzoek van dichtbij op. Het parket is erin geslaagd om drie verdachten van de moord op F(...) te identificeren. De morele dader en de feitelijke dader werden opgepakt; de bestuurder van het vluchtvoertuig bleef op vrije voeten. Na drie maanden voorhechtenis werden de twee verdachten vrijgelaten. Sindsdien zijn ze spoorloos.

Kort nadien kwam er een nieuwe onderzoekspiste aan het licht: volgens medestanders van de FARC was de werkelijke dader van de moord op F(...) C(...) ene "C(...) C(...)". C(...) C(...) zelf hield vol dat hij bij de moord niet betrokken was, en dat hij de opdracht had gekregen om het moordwapen te vervoeren naar de mannen die het openbaar ministerie eerder had gearresteerd op verdenking van de moord. Om die personen te beschermen, probeerde men de moord nu in de schoenen van C(...) C(...) te schuiven. Die weigerde evenwel om de schuld op zich te nemen en zei tegen R(...) dat hij getuigenissen zou afleggen. Toch nam hij daarna de vlucht. Blijkbaar wist men zijn familie te overtuigen dat het veilig was om terug te keren naar Puerto Rico, op voorwaarde dat Cesar gewoon zijn mond zou houden. C(...) C(...) keerde terug naar huis, en werd op 15 juli 2018 doodgeschoten. Getuigen verklaren dat een lid van de FARC, alias "El Duende", de dader was.

Toch werd uw neef F(...) in december 2018 opgepakt op verdenking van de moord op C(...) C(...). Franklim was echter zijn dienstplicht aan het doen en kon aan de hand van videobeelden, documenten en getuigenverklaringen aantonen dat hij de dag van de moord een alibi had: hij was op een legerbasis aanwezig.

Rond dezelfde tijd besloot Y(...) dat het te gevaarlijk werd in Colombia, en hij trok in december 2018 naar Ecuador. Zijn volwassen dochter vergezelde hem. In Ecuador hadden ze een tijdelijke verblijfsvergunning. Een jaar later, in december 2019, keerden Y(...) en zijn dochter terug naar Puerto Rico.

In tussentijd, op 17 juli 2019, kreeg uw oom Eduardo een waarschuwing van iemand van het FARC dat zijn dochter A(...) vermoord zou worden, omdat zij de locatie van een van de verdachten van de moord op F(...) had verklikt aan de autoriteiten.

Kort na zijn terugkeer kreeg Y(...) opnieuw te maken met een poging tot intimidatie. Hij reisde op 04 maart 2020 met zijn zoon en dochter naar België en diende op 09 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 09 november 2020 werd hem de Vluchtelingenstatus toegekend.

U was zelf te weten gekomen in mei 2020 dat men in uw regio de verdachtmaking blijft rondstrooien dat uw familie verantwoordelijk is voor de moord op C(...) C(...). Op 15 september 2020 kwam een verdachte man in uw winkel vragen of u en uw zus verwant zijn aan F(...) en Y(...), en dat jullie moesten ophouden met "rond te kloten". Jullie besloten dat het beter zou zijn om de winkel op te doeken, en begonnen met het innen van de schulden van enkele vaste klanten.

Op een zekere nacht zijn onbekenden alle ruiten van jullie huis komen inslagen. Jullie begonnen een vertrek uit Colombia voor te bereiden. Uw jongste zus J(...) kon geen toestemming krijgen van de vader van haar kinderen om die mee te nemen naar België. Zij kon daarom niet weg uit Colombia. Jullie moeder bleef bij haar. Zelf reisde u samen met F(...) naar de hoofdstad Bogota met de bedoeling daar op 22 april 2021 het vliegtuig naar België te nemen. Vanwege de COVID-pandemie bleek dat echter niet langer een mogelijkheid. Jullie vonden onderdak bij een kennis en stapten op 11 mei 2021 naar de autoriteiten voor hulp, en kregen financiële ondersteuning. In augustus 2021 werd er een dreigbrief voor jullie achtergelaten en vroeg de huisbaas dat jullie zouden vertrekken. Jullie wisten tijd te rekken en toen bleek dat het vliegverkeer naar Europa hervat was, kochten jullie een vliegtuigticket naar België. Jullie vertrokken samen op 05 oktober 2021 en dienden op 11 en 21 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 22 oktober 2022 werd F(...) de vluchtelingenstatus toegekend.

In Colombia zet uw oom R.(...) door met zijn pogingen om de waarheid boven water te krijgen. Hij rijdt rond in een gepantserde auto en wordt beschermd door lijfwachten. Als burgeractivist blijft hij ook onderzoek voeren naar corruptie in de gemeente Puerto Rico.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw Colombiaanse identiteitskaart, uw geboorteakte, enkele opmerkingen over de Vragenlijst CGVS die bij DVZ werd opgemaakt, een bundel fotokopieën van documenten van uw oom R.(...), een foto van een dreigbrief die jullie in Bogota hebben gekregen, een kopie van een attest van ontheemding in Colombia, een kopie van een bevestigingsbrief van uw oom R.(...), een kopie van een aanvraag voor humanitaire hulp in Bogota, kopieën van reisdocumenten, en een kopie van een attest van Vluchtelingenstatus van uw halfzus F.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten betwist het CGVS niet dat een van uw ooms in Colombia werd vermoord en dat uw andere oom de fakkel van diens werkzaamheden heeft overgenomen. Elk verzoek om internationale bescherming dient evenwel te worden beoordeeld op zijn individuele merites. U slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat er omwille van de activiteiten van uw ooms in uw hoofde een concrete nood aan internationale bescherming bestaat.

Zo legt u een bundel documenten neer van uw oom R.(...), die druk blijft zetten op de Colombiaanse overheden om de waarheid boven water te krijgen over de moord op zijn broer F.(...). Uw naam komt echter nergens voor in deze documenten, zo verklaart u zelf (CGVS, p.11). Een loutere verwijzing naar problemen van uw verwanten volstaat natuurlijk niet om de door u beweerde vrees aannemelijk te maken. In schril contrast met het dossier dat uw oom F.(...) heeft opgebouwd, en waaruit u talrijke stukken hebt neergelegd, komt u zelf nauwelijks verder dan blote beweringen wanneer u het hebt over uw beweerde vluchtaanleiding. Van de eerste bedreiging in september 2020, die leidde tot de sluiting van uw winkel, legt u geen enkel document neer. Ook van de aanval op jullie huis die beweerdelijk jullie vluchtaanleiding was en waarbij alle ruiten van het huis werden ingeslagen, legt u geen enkel ondersteunend bewijs neer. U bepaalt niet nader wanneer dit zich zou hebben voorgedaan: u houdt het bij “op een nacht” (CGVS, p.9). Daarbij past al meteen de kanttekening dat u op 02 oktober 2020 een paspoort was gaan halen, omdat u en F.(...) toen al zinnens waren om uit Colombia te vertrekken (CGVS, p.4). Dat is dus meer dan een half jaar voor uw voorziene vertrek (CGVS, p.9), waaruit blijkt dat uw vertrek uit Colombia helemaal geen plotselingen of haastige reactie was op een onverwachte gebeurtenis. Volgens u woonde uw halfzus F.(...) toen ook bij jullie in (CGVS, p.9). Toen Y.(...) op 20 oktober 2020 zijn persoonlijk onderhoud had op het CGVS, vermeldde die nochtans geen recente problemen die F.(...) recent nog had gekend, en verklaarde hij trouwens dat zijn vrouw alleen woonde in een huis, samen met enkele pleegkinderen die aan haar zorg waren toevertrouwd. Geconfronteerd met deze vaststelling kan u geen grondige uitleg geven: voor zover u weet had F.(...) haar man wel degelijk op de hoogte gebracht van hun situatie (CGVS, p.17,18).

Uit de andere door u neergelegde stukken blijkt dat u pas op 11 mei 2021 aangifte hebt gedaan van bedreiging en ontheemding die u zou zijn overkomen op 18 april 2021 (zie Document 9). Die datum komt echter nergens in uw verklaringen voor. Volgens uw verklaringen deed u deze aangifte ook pas ruim na uw voorziene vertrekdatum uit Colombia, op een ogenblik dat u merkte dat u wegens de COVID 19-pandemie niet de vlucht zou kunnen nemen die u had geboekt voor 21 april 2021 (CGVS, p.9,18).

Dat u niet meteen bij de autoriteiten aangifte deed van deze beweerde bedreiging en ontheemding doet natuurlijk de wenkbrauwen fronsen. Overigens vallen in deze documenten ook nergens details te lezen van de door u beweerde feiten van 18 april 2021. Evenmin wordt er verwezen naar onafhankelijke vaststellingen of onderzoeksdaten. Dit document is dus louter gebaseerd op uw verklaringen.

Op 26 augustus 2021 zouden jullie in Bogota dan via de huisbaas een dreigbrief hebben ontvangen (CGVS, p.9,18). U legt een foto neer van een uit knipsels samengestelde dreigbrief. Het CGVS kan op geen enkele manier de authenticiteit nagaan van een dergelijk stuk, dat op eender welk ogenblik en door eender wie kan zijn opgesteld. Van deze bedreiging hebt u geen klacht ingediend bij de Colombiaanse overheid, tot wie u zich eerder had gewend voor hulp. Uiteindelijk bent u dan nog een zestal weken op dezelfde plaats blijven wonen zonder verdere problemen te kennen (CGVS, p.9-10). Het ontbreken van enige reactie op deze beweerde bedreiging ondermijnt natuurlijk sterk de geloofwaardigheid, of op zijn minst de ernst, van de door u beweerde vrees.

De kopie van het attest van ontheemding dat u neerlegt ondersteunt in de eerste plaats uw verklaringen dat u in de periode 2003-2005 omwille van het binnenlands conflict ontheemd bent, iets waarvan u zelf zegt dat het op zich los staat van de door u beweerde vrees (CGVS, p.21). Verder wordt in hetzelfde document melding gemaakt van een bedreiging op 16 januari 2019, die echter nergens in uw verklaringen voorkomt. Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat u een actuele vrees voor vervolging koestert. Ook in de bevestigingsbrief van uw oom R.(...) (zie Document 8) staan geen details over de door u beweerde feiten. Uit de inhoud blijkt ook duidelijk dat het gaat om een gesolliciteerde brief, die is opgesteld op 12 april 2021 ter ondersteuning van uw asielprocédure en kennelijk op uw verzoek. Aan dergelijke stukken kan maar weinig bewijswaarde worden toegekend. Ze versterken integendeel de indruk dat u reeds voor de beweerde bedreiging van 18 april 2021 die u hebt gemeld in Bogota in de weer was om uw verzoek om internationale bescherming voor te bereiden.

Bovendien kan u ook geen enkel concreet element aanreiken dat erop zou wijzen dat er nog altijd iemand naar u op zoek is in Colombia (CGVS, p.19). U baseert dat op een algemene hypothese dat uw belagers nog altijd naar heel uw familie op zoek zijn. Nochtans hebben uw zus J.(...) en uw moeder na uw vertrek uit Colombia geen problemen gekend. Volgens u zijn zij nadat u bij DVZ verklaringen hebt afgelegd op 06 december 2021 verhuisd van het departement Caqueta naar het nabijgelegen Huila (CGVS, p.6,7). Volgens het Facebookprofiel van uw zus woont ze nog in Puerto Rico, of is ze daar alleszins nog geweest rond de datum van uw persoonlijk onderhoud (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Een en ander doet ook sterk twijfelen aan uw bewering dat zij in wezen ondergedoken leven (CGVS, p.19,20). Wat er ook van zij, u maakt geen melding van gebeurtenissen of problemen die nopen tot de conclusie dat hun leven daar in gevaar is, terwijl zij volgens u evenveel of zelfs meer risico lopen aangezien F.(...) en R.(...) broers zijn van uw moeder en uw moeder bijgevolg als eerste zou worden geviseerd om R.(...) onder druk te zetten (CGVS, p.19).

Tot slot merkt het CGVS nog op dat het feit dat aan uw halfzus F.(...) en diens echtgenoot Y.(...) de Vluchtelingenstatus werd toegekend op geen enkele manier betekent dat ook aan u een dergelijke status zou moeten worden toegekend. Y.(...) was persoonlijk politiek actief en rechtstreeks betrokken bij het corruptieschandaal dat uiteindelijk het leven kostte aan uw oom F.(...). Uw halfzus is getrouwd met Y.(...) en maakt dus deel uit van diens kerngezin. Deze omstandigheden verschillen dus grondig van uw eigen situatie.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dus dat het Vluchtelingenstatuut niet aan u kan worden toegekend, aangezien u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en

voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een

welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen deze beoordeling niet. Uw paspoort, geboorteakte en identiteitskaart bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De opmerkingen die u had gemaakt bij de Vragenlijst CGVS werden aan het begin van het persoonlijk onderhoud overlopen, maar werpen geen ander licht op de zaak. Uw reisdocumenten hebben enkel betrekking tot uw uiteindelijke reis in oktober 2021, dewelke op zich niet ter discussie staat. Ze bieden geen zicht op het tijdstip waarop u de oorspronkelijke geplande vlucht van april 2021 hebt geboekt. In elk geval houden uw reismodaliteiten geen verband met de door u ingeroepen vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” en van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”. Verzoekster meent ook dat het Commissariaat-generaal een appreciatiefout heeft gemaakt.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten betwist het CGVS niet dat een van uw ooms in Colombia werd vermoord en dat uw andere oom de fakkel van diens werkzaamheden heeft overgenomen. Elk verzoek om internationale bescherming dient evenwel te worden beoordeeld op zijn individuele merites. U slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat er omwille van de activiteiten van uw ooms in uw hoofde een concrete nood aan internationale bescherming bestaat.

Zo legt u een bundel documenten neer van uw oom R.(...), die druk blijft zetten op de Colombiaanse overheden om de waarheid boven water te krijgen over de moord op zijn broer F.(...). Uw naam komt

echter nergens voor in deze documenten, zo verklaart u zelf (CGVS, p.11). Een loutere verwijzing naar problemen van uw verwanten volstaat natuurlijk niet om de door u beweerde vrees aannemelijk te maken. In schril contrast met het dossier dat uw oom F.(...) heeft opgebouwd, en waaruit u talrijke stukken hebt neergelegd, komt u zelf nauwelijks verder dan blote beweringen wanneer u het hebt over uw beweerde vluchtaanleiding. Van de eerste bedreiging in september 2020, die leidde tot de sluiting van uw winkel, legt u geen enkel document neer. Ook van de aanval op jullie huis die beweerdelijk jullie vluchtaanleiding was en waarbij alle ruiten van het huis werden ingeslagen, legt u geen enkel ondersteunend bewijs neer. U bepaalt niet nader wanneer dit zich zou hebben voorgedaan: u houdt het bij "op een nacht" (CGVS, p.9). Daarbij past al meteen de kanttekening dat u op 02 oktober 2020 een paspoort was gaan halen, omdat u en F.(...) toen al zinnens waren om uit Colombia te vertrekken (CGVS, p.4). Dat is dus meer dan een half jaar voor uw voorziene vertrek (CGVS, p.9), waaruit blijkt dat uw vertrek uit Colombia helemaal geen plotselingen of haastige reactie was op een onverwachte gebeurtenis. Volgens u woonde uw halfzus F.(...) toen ook bij jullie in (CGVS, p.9). Toen Y.(...) op 20 oktober 2020 zijn persoonlijk onderhoud had op het CGVS, vermeldde die nochtans geen recente problemen die F.(...) recent nog had gekend, en verklaarde hij trouwens dat zijn vrouw alleen woonde in een huis, samen met enkele pleegkinderen die aan haar zorg waren toevertrouwd. Geconfronteerd met deze vaststelling kan u geen grondige uitleg geven: voor zover u weet had F.(...) haar man wel degelijk op de hoogte gebracht van hun situatie (CGVS, p.17,18).

Uit de andere door u neergelegde stukken blijkt dat u pas op 11 mei 2021 aangifte hebt gedaan van bedreiging en ontheemding die u zou zijn overkomen op 18 april 2021 (zie Document 9). Die datum komt echter nergens in uw verklaringen voor. Volgens uw verklaringen deed u deze aangifte ook pas ruim na uw voorziene vertrekdatum uit Colombia, op een ogenblik dat u merkte dat u wegens de COVID 19-pandemie niet de vlucht zou kunnen nemen die u had geboekt voor 21 april 2021 (CGVS, p.9,18). Dat u niet meteen bij de autoriteiten aangifte deed van deze beweerde bedreiging en ontheemding doet natuurlijk de wenkbrauwen fronsen. Overigens vallen in deze documenten ook nergens details te lezen van de door u beweerde feiten van 18 april 2021. Evenmin wordt er verwezen naar onafhankelijke vaststellingen of onderzoeksdaten. Dit document is dus louter gebaseerd op uw verklaringen.

Op 26 augustus 2021 zouden jullie in Bogota dan via de huisbaas een dreigbrief hebben ontvangen (CGVS, p.9,18). U legt een foto neer van een uit knipsels samengestelde dreigbrief. Het CGVS kan op geen enkele manier de authenticiteit nagaan van een dergelijk stuk, dat op eender welk ogenblik en door eender wie kan zijn opgesteld. Van deze bedreiging hebt u geen klacht ingediend bij de Colombiaanse overheid, tot wie u zich eerder had gewend voor hulp. Uiteindelijk bent u dan nog een zestal weken op dezelfde plaats blijven wonen zonder verdere problemen te kennen (CGVS, p.9-10). Het ontbreken van enige reactie op deze beweerde bedreiging ondermijnt natuurlijk sterk de geloofwaardigheid, of op zijn minst de ernst, van de door u beweerde vrees.

De kopie van het attest van ontheemding dat u neerlegt ondersteunt in de eerste plaats uw verklaringen dat u in de periode 2003-2005 omwille van het binnenlands conflict ontheemd bent, iets waarvan u zelf zegt dat het op zich los staat van de door u beweerde vrees (CGVS, p.21). Verder wordt in hetzelfde document melding gemaakt van een bedreiging op 16 januari 2019, die echter nergens in uw verklaringen voorkomt. Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat u een actuele vrees voor vervolging koestert. Ook in de bevestigingsbrief van uw oom R.(...) (zie Document 8) staan geen details over de door u beweerde feiten. Uit de inhoud blijkt ook duidelijk dat het gaat om een gesolliciteerde brief, die is opgesteld op 12 april 2021 ter ondersteuning van uw asielprocédure en kennelijk op uw verzoek. Aan dergelijke stukken kan maar weinig bewijswaarde worden toegekend. Ze versterken integendeel de indruk dat u reeds voor de beweerde bedreiging van 18 april 2021 die u hebt gemeld in Bogota in de weer was om uw verzoek om internationale bescherming voor te bereiden.

Bovendien kan u ook geen enkel concreet element aanreiken dat erop zou wijzen dat er nog altijd iemand naar u op zoek is in Colombia (CGVS, p.19). U baseert dat op een algemene hypothese dat uw belagers nog altijd naar heel uw familie op zoek zijn. Nochtans hebben uw zus J.(...) en uw moeder na uw vertrek uit Colombia geen problemen gekend. Volgens u zijn zij nadat u bij DVZ verklaringen hebt afgelegd op 06 december 2021 verhuisd van het departement Caqueta naar het nabijgelegen Huila (CGVS, p.6,7). Volgens het Facebookprofiel van uw zus woont ze nog in Puerto Rico, of is ze daar alleszins nog geweest rond de datum van uw persoonlijk onderhoud (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Een en ander doet ook sterk twijfelen aan uw bewering dat zij in wezen ondergedoken leven (CGVS, p.19,20). Wat er ook van zij, u maakt geen melding van gebeurtenissen of problemen die nopen tot de conclusie dat hun leven daar in gevaar is, terwijl zij volgens u evenveel of zelfs meer risico lopen aangezien F.(...) en R.(...) broers zijn van uw

moeder en uw moeder bijgevolg als eerste zou worden geviseerd om R.(...) onder druk te zetten (CGVS, p.19).

Tot slot merkt het CGVS nog op dat het feit dat aan uw halfzus F.(...) en diens echtgenoot Y.(...) de Vluchtelingenstatus werd toegekend op geen enkele manier betekent dat ook aan u een dergelijke status zou moeten worden toegekend. Y.(...) was persoonlijk politiek actief en rechtstreeks betrokken bij het corruptieschandaal dat uiteindelijk het leven kostte aan uw oom F.(...). Uw halfzus is getrouwd met Y.(...) en maakt dus deel uit van diens kerngezin. Deze omstandigheden verschillen dus grondig van uw eigen situatie."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen informatie heeft toegevoegd over de algemene context in Colombia en verwijst naar en citeert uit informatie over de vervolging van mensenrechtenactivisten, sociale leiders en journalisten in Colombia. Het louter verwijzen naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke. De door verzoekster geciteerde informatie heeft echter geen betrekking heeft op haar persoonlijk.

Waar verzoekster verwijst naar informatie met betrekking tot corruptiepraktijken en degenen die het aan de kaak stellen en benadrukt dat deze algemene informatie relevant is voor het onderzoek van haar vrees nu zij een familielid is van mensen die corruptie binnen het systeem hebben aangeklaagd en hierom werden vervolgd, kan zij niet overtuigen. Verzoekster gaat eraan voorbij dat niet betwist werd één van haar ooms in Colombia werd vermoord omwille van de door hem aan het licht gebrachte corruptie bij de publieke aanbestedingen en dat haar andere oom de fakkel van diens werkzaamheden heeft overgenomen en als burgeractivist onderzoek blijft voeren naar corruptie in de gemeente Puerto Rico, maar dat zij in haar hoofde geen nood aan internationale bescherming aannemelijk kan maken omwille van de activiteiten van haar ooms. Wat de erkenning van haar halfzus en diens partner betreft, wordt herhaald dat Y. persoonlijk politiek actief was en rechtstreeks betrokken was bij het corruptieschandaal dat uiteindelijk het leven kostte aan verzoeksters oom F.. Uit de door verzoekster geciteerde informatie blijkt ook geenszins dat familieleden van personen die onregelmatige praktijken aan de kaak stellen sowieso vervolgd worden in Colombia. Verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken waar zij gezien de vaststellingen in de bestreden beslissing niet in geslaagd is.

Waar verzoekster aangeeft dat zij ook op publieke wijze, via verschillende Facebookposts, de situatie hekelde en zij eraan herinnert dat verschillende leden van haar familie omwille van dezelfde ingeroepen feiten al vervolgd werden, moet worden opgemerkt dat zij uitdrukkelijk stelde geen lid te zijn van een politieke partij en behoudens enkele posts op Facebook geen andere politieke activiteiten te hebben gehad (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Uit de door verzoekster bijgebrachte uittreksels van Facebook kan evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Deze uittreksels dateren van "2 novembre 201". In de mate dat hiermee 2001 of 2010 of later wordt bedoeld, wordt erop gewezen dat verzoekster pas op 5 oktober 2021, en dus jaren later, Colombia heeft verlaten. Verzoekster maakte overigens geen melding van problemen die zij zou hebben gekend naar aanleiding van deze posts en maakt evenmin aannemelijk dat zij heden bij terugkeer hierdoor een vrees dient te koesteren.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar verklaringen omtrent de beweerde bedreiging en vervolging verder louter herhaalt en meent dat deze niet bewezen kunnen worden door objectief materiaal en ze samenhangend en waarheidsgetrouw acht, doch hiermee doet zij geen afbreuk aan de pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat er geen geloof kan aan worden gehecht.

Met haar betoog dat haar familie is verhuisd, niet meer in Caqueta woont, ondergedoken leeft en discreet blijft, verschoont noch weerlegt zij de concrete en pertinente vaststellingen niet.

Volgens het Facebookprofiel van verzoeksters zus woont ze nog in Puerto Rico, of is ze daar alleszins recent nog geweest, waardoor niet wordt aangenomen dat zij ondergedoken of discreet zou leven. Voor

zover wordt aangevoerd dat verzoeksters zus zeker niet haar echte woonplaats op haar publieke Facebookprofiel gaat aangeven, stelt de Raad zich de vraag waarom iemand in de situatie van verzoeksters zus een publiek profiel zou hebben, waar het gaan en staan door iedereen kan worden gevolgd. Van iemand waarvan wordt beweerd dat deze ondergedoken moet leven, kan worden verwacht deze persoon maatregelen neemt om zijn/haar privacy te beschermen en met persoonsgegevens zoals kan blijken uit een Facebookprofiel uiterst voorzichtig omgaat. Hoe dan ook, verzoekster maakt geen melding van gebeurtenissen of problemen die nopen tot de conclusie dat het leven van haar familie daar in gevaar is, terwijl zij volgens haar eigen verklaringen evenveel of zelfs meer risico lopen aangezien F. en R. broers zijn van verzoeksters moeder en haar moeder bijgevolg als eerste zou worden gevisieerd om R. onder druk te zetten.

Waar verzoekster stelt dat zij in april 2021 opnieuw werd bedreigd en ontheemd is en niet eerder aangifte deed dan mei 2021 en dit omdat ze een vlucht had geboekt voor 21 april 2021, net na de feiten, en het onmogelijk was om te vertrekken en daardoor de tijd had om klacht in te dienen bij de politie, overtuigt zij niet. Zoals in de bestreden beslissing werd omschreven deed zij pas aangifte ruim na haar voorziene vertrekdatum uit Colombia. De vaststelling dat verzoekster pas drie weken na de voorziene vertrekdatum aangifte doet, ondermijnt wel degelijk de ernst van haar beweerde vrees en nood aan internationale bescherming. Waar verzoekster aanvoert dat het document over de klacht die zij indiende op zich staat en gebaseerd is op haar verklaringen waardoor het niet kan worden betwist, gaat zij eraan voorbij dat er met betrekking tot dit document evenzeer werd vastgesteld dat er nergens details te lezen zijn over de door haar beweerde feiten op 18 april 2021. Ook betekent het gegeven dat het document bestaat en gebaseerd is op haar verklaringen, niet dat er *ipso facto* geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeksters geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. Het louter aanbrengen van algemene informatie volstaat, zoals reeds gesteld niet om hier een ander licht op te werpen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De landeninformatie met betrekking tot de situatie in Colombia werd door de commissaris-generaal aangevuld door middel van een aanvullende nota, waarin wordt verwezen naar UNHCR, *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”*, van augustus 2023 (internetlink).

In deze aanvullende nota zet de commissaris-generaal het volgende uiteen over de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een*

spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele

(economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Gelet op de verklaringen van verzoekster betreffende haar herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Caquete, worden beoordeeld.

Uit de door verwerende partij voorgelegde informatie blijkt dat het conflict in Caquetá zich afspeelt tussen het Carolina Ramírez Front van de FARC-dissidenten (verbonden aan de EMC) en de Comandos de la Frontera (verbonden aan de SM). De situatie in Caquetá wordt sterk beïnvloed door grondconflicten, illegale ontbossing en een grote aanwezigheid van het leger. In dit departement woont ongeveer een derde van de bevolking in het landelijke gebied.

Dat er gewapende groeperingen aanwezig en actief zijn in het departement Caqueta en dat er gewapende confrontaties zijn, wordt aldus niet betwist. Het gegeven dat de Raad aanneemt dat er in het departement Caqueta sprake is van een gewapend conflict tussen strijdende partijen, impliceert echter niet *ipso facto* dat dit gewapend conflict ook gepaard gaat met willekeurig geweld, dit wil zeggen geweld dat burgers zonder onderscheid raakt, zonder dat zij specifiek worden geviseerd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26: willekeurig geweld is geweld dat zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden).

Echter, uit voormelde blijkt evenzeer dat de toename van controle van dergelijke groeperingen en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de aard en de schaal van het geweld, zoals deze blijken uit de beschikbare landeninformatie, is de Raad van oordeel dat er in het departement Caqueta heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar dat departement louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen.

Bijgevolg rijst de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Caqueta voor haar dermate verhoogt dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Caqueta een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die in haar hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogt. Evenmin blijkt uit het rechtsplegingsdossier elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst, *in casu* het departement

Caqueta in Colombia, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF